

Menniskiones korta
wandring afbildad,
öfwer fordome
Kongl. May:tz vår
allern...

Kiellander, Arvidus
Johannis,

1 Ic Fol.

National Library
of Sweden

Menniskiones forta Wandring

Utbildad /

Swer Fordom

Kongl. May: ^b wår Allernådigste

Konungz och Herres

Troo-Mann och Landzhöfdinge

Swer

U B G och Biörneborgz Låhn med Åland /

Den Höghwålborne Herren

H E R R

L O R D M A S

L O R D M A S /

Frühherre / Herre til Garfwelax / Linn-

stérby och Tykös / etc.

Hwilken vthi en salig Stund affomnade den 7 Febr. Anno 1698
i Kongl. Residentz Staden Stockholm / och nästföljande åhr 1699 den 18 Jan.
med en Högförnåhm och Anséenlig Liff-Process til sitt Hwiflorum i Åbo Dooms-
kyrckia beledsagades / der til at förwanta alles wår Frälsares JESU
Christi hugneliga Tillkommelse på den ytter-
sta Dagen.

* * * * *

Ain du O Menniska / din Wandring rätt betrakta?
Du lærer ringa nog det werldzliga då achta/
Som här ey annat är / än Sorg - Suck - Klago - Bröd/
Mootgång / Bedröfwelse / ja Jämmer och stor Nöd/
Lifswäl saar du der hän / det Jordiskt är besittia/
Otalig många ähr dig önskar kunna nyttia
Etthi ditt Lefwerne / at du dig richta må
Och käftbar Häfwoer / Guld / ja Godz och Gärdar så/
Tu ey betrachtar at ditt Lif är som en Blomma/
Som Wäder / Rööf och Damb och Skuggar som snart komma
Men Blomman wisnar strax / rööf / damb förswina bort/
Och Skuggan äfwen så / afwisser ganska kort.
Wändt dig tillbaka ock / see til hur Marcken prälar/
När Solen wärmer den med sine lufwe strålar/
De klena Blomster - Blad / som stå då ganska sködn/
Ja / dig hon läckar också uth på marcken grödn/
Der at förlusta dig bland härlig blad och blommor/
Hwar af din ögons lust / du haer den lufwa Sommar
Dig åträ faller in at ansa desse ting
Som utan twiswel och til luchtens döms ey ring.
Din hand strax räcker uth / der med du blomman tager/
Som dig ger härlig lucht / hwars blad de äro fager/
Du går din wäg med frögd / har blomman i din hamm;
Men hur' snart hon förgås / man ey utsäna kan;
Ty förn du Ord weet af / begynnar hon at falla
Bortwisnar i din hand / så gör måst blomster alla/
Då måst du kastat bort / som förr så fagert war/
Och täncker hiertlig på hur' denne flycht war snar/

Den

Den för en liden stund så prächtig wara mände/
 Att du din största lust/ der uthaf hafwa kunde/
 Den nu förswunnit bort/ til intet blifwin är;
 Allt så är menskians lijf/ när döden det affkär/
 Från kroppen. Medan du så ledes går och förjer
 Den **Blomman**/ Häfftigt då ett **Wäder** höras bdrjer/
 Det tu wäl intet seer/ doch höör; men weet ey hwart/
 Ell' hwar ifrå det kom/ du finner ey des faart
 Ty det förswunnit är; Alltså när **GUD** behagar;
 Affkäres menskians lijf/ förkortas hennes dagar/
 Hwarför man torf ey stoort förundra sig uppå
 Att döden hastelig/ en Man bort röfwa må.
 Lijf som et **Samb** med hast i lufften wädret drager
 Det syns en liden stund och gör din ögon swager;
 Men om du rijdandes det wille taga fast/
 Förstingras det doch snart/ förswinner med en hast:
 Så är och menskians lijf/ det drijs af Mootgångswäder/
 Nu hijt/ nu tijt/ nu op/ nu ned/ rätt som en fieder
 Til des omsider det til intet blifwan är/
 Då ligger hon så still som det ey röras plår
 En **Röök** som stiger up/ när elden börjar brinna/
 Men han dig icke kan din lijfs tijds slutt påminna?
 När Solen täckz af moln då dagen mörcker är
 Af wäder dimbo-tiockt/ sij! då sig swänger här/
 En **Röök** rätt som han wil til marcken nedersara
 Du finner ingen ting/ som **Rööken** lijf kan wara;
 Säg mig om han til jord/ eller til wäder blir/
 Jag troor at hwarcken du ell' någon ann det sijt;
 Alltså är och dit lijf; Ty när det mände fara/
 Hwad stund det sker det lär dig heelt ofunigt wara/
 Du måst' doch äntelig/ när **GUD** så hafwa will/
 Ein anda från dig gij och sättia lijfwet till.

Sidst så beståda nu/ och granlig thet betrachta/
Hur kort din lifsz tid är/ på **Skuggan** rättlig achta
Som dageligen dagz/ hwar timma/ ia/ hwar stund
Och hwar ett ögnablect/ dig följer margelund
I både hamn och hual och städze dig påminner
Att du tit wäsend' och tin affärd rå.t besinner
Att du och wandra skal/ när **GUD** dig dödsens Påst
Tillsänder. Reed dig til/ du hadanskiljas måst?
När du i marcken går och Solen på dig skijner/
Så seer du strax din hamn om han är slygg ell' sijner/
Men så snart som et moln förmörkar Solen klar
är **Skuggan** strax sin wäg/ der han från kom/ tijt faat.
Han intet war och blef / från intet wart han strödder/
Du wast och intet förn du wast til werlden födder
Den tijd du wandrar här/ en Skugga ästu wist/
Titt lifz/ til intet blije/ då kropp och siäl skilz sidst.
Hur kort war lifztijd är/ Exempel wij och hafwa
När effter en kort stund / wij måste ned begrafwa
Een Högtbetrodde Man/ med mycken gråt och sorg/
Som öfwer Ab. Åland/ och Lånet Widenborg
Landz Höfding fordom war; det är den Högwålboren

Baron, Her LORENZ ERICZ;

Hwars Lifzträ af är skoren

Han sofwe nu i roo/ alt effter Gudz behag /
Och hwijle från beswär / alt in til Domedag /
Då **GUD** skal kroppen Hans/ med Stålen sammanpara/
Och ställa för sin Trohn / och för sit Ansicht klaara/
Der Han en Ewig roo och outhärlig Frögd
Skal minta bland Gudz barn / uti Hans Himmelz högd!!!

Den Högtförnähma och diupt i sorgen sänkte

Familien til ödmiuk Tienst/

åro dese enfaldige rader lemnade

Åf

ARVIDO KIELLANDRO,
W-Gotho.